

Regeringen har i alle de arbejdsmarkedsreformer og uddannelsesreformer, der er gennemført siden 1993, haft den helt klare, overordnede målsætning, at alt andet lige er det, at man har uddannelse og udvikler sine kompetencer, den bedste sikkerhed for, at man ikke er den, der skal bære en eventuel langtidsledighed. Vi har halveret langtidsledigheden på de her år. Vi har fået forøget beskæftigelsen markant. Det er usammenligneligt med andre EU-lande. Vi er nede på en ledighed nu på ca. 6 pct.

Vores problem er i virkeligheden, at det går for stærkt, men det skal vi kunne håndtere. Aldrig før har der som gennem de sidste 5-6 år været investeret så kraftigt i uddannelsessektoren med øgede uddannelsespladser, øgede midler til det formål at give alle mulighed for at uddanne sig igennem livet og ikke bare i ungdomsårene, og det ved hr. Søren Kolstrup udmærket godt.

Omkring styringen, så er rammestyning jo ikke et ubekendt begreb i det danske samfund, og det har ikke noget med planøkonomi at gøre, som det er blevet fremført bl.a. af hr. Aage Frandsen. Det, man kunne sige vi jo i virkeligheden gør, det, hr. Aage Frandsen også appellerer til at vi skulle gøre, er nemlig en let styring af markedsøkonomien, en let styring. Der kommer en justering af det indholdsmæssige – jeg kalder det en målretning af indholdet. Det tror jeg heller ikke SF har problemer med. Vi prioriterer over for målgruppen og understreger det, der hele tiden har været meningen med daghøjskolerne: at de især henvender sig til kortuddannede og måske også til uddannede, som har det, vi kalder en forældet uddannelse.

Der er ikke nogen, der skal være i tvivl om værdien af daghøjskolernes og produktionsskolernes indsats i det danske samfund og det arbejde, der foregår dér. Produktionsskolerne er utrolig gode til at få unge, der ellers ville være uddannelsesfremmede, ind på de faglige uddannelser, og derfor er det jo også vigtigt at se det her i sammenhæng med, hvad der i øvrigt sker på uddannelsesområdet.

Vi skal også behandle lovforslaget om EGU, som gør, at EGU-uddannelsen nu bliver permanent, og som jo også er en mulighed for de unge, vi taler om her. Vi har en reform af erhvervsuddannelserne, der skal gøre det nemmere for dem, vi kan kalde de mindre uddannelsesrettede eller -indstillede unge mennesker, gøre det muligt for dem at gå ind i de faglige

uddannelser, tage delkompetencer af uddannelser og kunne gå ud og ind.

Derfor kan det ikke nytte noget, at ordførerne fra partier, som ikke er med i aftalen om finansloven, får det til at se ud, som om den eneste mulighed for unge er produktionsskolerne, hvis de ikke er bogligt orienterede. Det er forkert.

Vi vil prøve at styre ved at målrette og præcisere nogle af de forhold, som er kendt fra daghøjskolerne og produktionsskolerne, og det betyder ikke, at vi lægger et fast loft for, hvor mange pladser der kan være på de pågældende uddannelsessteder. Det vil jeg gerne understrege. Daghøjskolerne kan udmærket optage elever ud over det loft, der er lagt nu.

Vi forestiller os en glidende overgang her i løbet af foråret hen til sommeren, reserverer en pulje også til oprettelse af nye daghøjskoler, og hvis kvoten så er brugt op, når vi når til oktober, vil det stadig væk være muligt for kommunerne og for arbejdsformidlingerne at købe pladser, f.eks. til ledige, der via deres handlingsplan er i en situation, hvor de har brug for de her uddannelser, men hvor der ikke er plads, fordi kvoten er brugt op. Forskellen er kun, at det ikke er staten, der giver tilskuddet, men at det er arbejdsformidlingen eller kommunen.

Udgangspunktet for fordelingen af kvoter vil blive foretaget på grundlag af aktiviteterne i 1996 og 1997. Det vil sige, at vi prøver at udligne for de større udsving, der har været gennem de allerseneneste år, og at der reelt vil blive mulighed for, at de små daghøjskoler har en chance for at holde sig over minimumstørrelsen på 20 årselever. Så derfor sker der faktisk en mindre omfordeling fra de helt store skoler til de helt små skoler.

Så i virkeligheden mener regeringen, at det her handler om en kvalitativ styring, hvor loftet er et sikkerhedsnet for, at vi kan holde nogenlunde styr på udgifterne. Men det er altså ikke et loft over antal pladser, men et loft over, hvad staten giver af tilskud.

Jeg ved, at SF har været optaget af tanken om et degressivt taxameter, altså en differentieret taxameterordning, sådan at man efter et vist antal optagne derefter får et mindre taxameter. Jeg skal gerne indrømme, at jeg selv har været optaget af den tanke, om det var en mulighed. Men jeg tror ikke, det er nogen god mulighed, for taxametersystemet er jo indrettet på den måde, at man siger: Hvad er udgiften faktiskt pr. studerende? Derfor synes jeg, man skal være